

Známe to všichni – zalíbí se nám nějaká internetová služba, která pro nás má ať už v daný okamžik, nebo do budoucna přidanou hodnotu, a rozhodneme se registrovat. Vyplníme pár políček, potvrdíme e-mail a voilà – jsme uživateli služby. Jak jednoduché!

Počkat. Na něco jsem zapomněl. Četl někdy někdo z vás jakékoli podmínky užití služby? Rozumíte jim? Dodržujete je? Nebo je jen přeskakujete, protože jsou dlouhé, otravné a stejně jim nikdo, až na pár borců z Harvardu, moc nerozumí?

Do hledáčku evropských úřadů se poslední měsíce dostávají velké služby jako například Microsoft, Facebook, Google, Twitter a jiní. Narážejí jednak na to, že uživatelé nejsou dostatečně informováni ve věci nakládání s jejich osobními údaji. Současně – kdyby náhodou ono kladivo na čarodějnice nestačilo – se zde plete nový bič v podobě GDPR. Taková hezká zkratka, ale ne jeden právník velké služby si z ní bude rvát, pokud již nerve, vlasy.

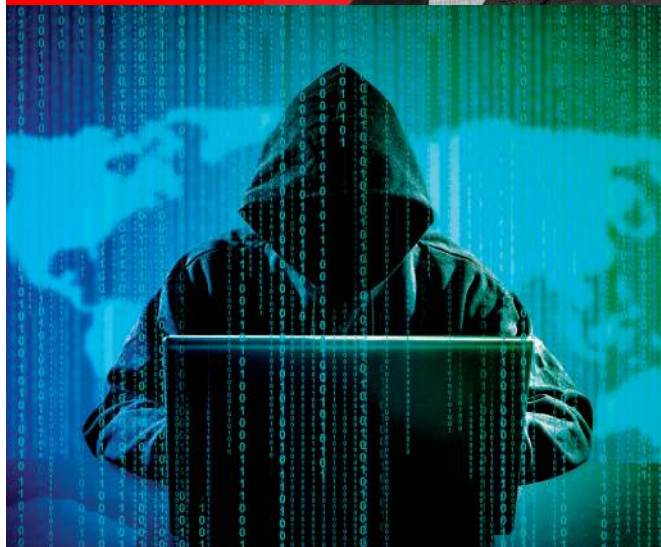
BRUSELSKÝ ŠIML

A o co vlastně jde? Problém není dát dohromady smluvní dokument mezi provozovatelem služby a uživatelem, kde bude všechno hezky sepsané kvalifikovaným právníkem. To už existuje. Potíž je v tom, že uživatelé – a přiznávám, že jsem jedním z nich – jsou líní číst, co řada provozovatelů někde při registraci nabízí. Ať již jednoduše, nebo složitě napsané. Pokud totiž chceme danou službu používat, nezbude nám nic jiného než souhlasit s pod-

Internetové služby v hledáčku úřadů

LUKÁŠ HAKOŠ
ředitel inovací společnosti
Clever Monitor

Informace, jak některé velké společnosti, ideálně americké, nevhodně nakládají s osobními údaji svých uživatelů z Evropy, se množí jako houby po dešti. Osobní údaje se v poslední době stávají druhým kladivem na čarodějnice.

mínkami. Takže šiml z Bruselu přichází s tím, že je potřeba uživatele informovat jazykem jemu přirozeným, bez právníčiny. Jenže jak to udělat, když rozptyl lidí co do informační gramotnosti je napříč celou Unií tak rozdílný? Nemluvě o tom, že internetové služby jsou výdobytkem světa v posledních teprve ani ne dvou de-

sítkách let? To my v Bruselu neporadíme, ale běda vám, jestli to nebude správně provedeno.

Provozovatelům služby tedy nezbývá než se pomyslně střelit do nohy a doufat, že daná noha bude i po průstřelu dostatečně funkční na to, aby se svým majitelem dokázala dopajdat co nejdál od problému zvané-

ho „informovat dostatečně uživatele přirozeným jazykem“.

Souhlasím s tím, že by uživatel měl vědět, co se s jeho vlastními daty děje, jak je s nimi nakládáno. Souhlasím také, že smlouvy mají být dělány pro lidi, protože jinak je stejně nikdo číst nebude, ať bude hrozit jakákoli pokuta za cokoli. V dané problematice by se však měla brát v potaz také lidská stránka věci, a to vlastní rozvaha – nedávejme internetu víc, než chceme, aby se o nás vědělo. Je to stejné, jako kdybychom na sloupky po městě vylepili své telefonní číslo a potom se divili, kdo všechno nám píše a volá. Měli by potom město či vlastníky sloupek o tomto problému informovat potenciální lepiče telefonních čísel? Podobně jako je v příručkách k některým mikrovlnným troubám upozornění, že zvířata do mikrovlnky nepatří?

DVOJÍ METR

Třeba takový Facebook je bohužel moc velká síť. A je tomu vždy tak – jakmile jste velcí, začínají se o vás všichni zajímat. Proto je nyní například u našich sousedů v Německu na paškálu v rámci soudních tahanic, kde tamní soud rozhodl, že porušoval zákon o ochraně osobních údajů. Ale třeba to, že se do sítě registrují i děti mladší třinácti let, což je proti podmínkám, už nikdo moc neřeší. To je problém rodin. Přitom statistika Deutsche Telekom z počátku roku 2017 ukazuje, že podíl dětí do třinácti let je na dané sociální síti v Německu kolem 6,4 procenta. A to nikomu nevadí...

Slovy mého tchána: Kam ten svět spěje... **S**